

ROOS VERLINDEN

Op de liefde!

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Al was ze niet zo'n dulle feestganger, toch was Carry van de Waterlingen uitgedost als Air France-stewardess naar de reünie gekomen. Ze keek lachend in het rond, maar dat was door het masker voor haar gezicht – een dom blondje – niet te zien. En te horen was het ook al niet, want het salonorkest speelde er luidruchtig op los.

Het was geen gezicht, al die verklede feestgangers met hun stomme maskers. Bij de reüniecommissie was maar keus uit tien verschillende types geweest. Daardoor wemelde het van de blondjes zoals zij en grijsden er talloze duivelskoppen. De advocaat in toga die op Carry's schouder tikte, had er ook een. Hij wilde met haar dansen, maar een gevechtsvlieger was hem voor: 'Mag ik deze dans van je?'

Door die vriendelijke vraag begon het. De omgeving viel weg, en binnenin haar kreeg het kleur en werd het spannend. Hoe kwam

dat? Wie was deze man? Waarom voelde ze absoluut geen weerstand en liet ze zich zomaar met een verwachtingsvol gevoel meevoeren, de dansvloer op?

Tijd om antwoorden te vinden was er niet, want daar lag de arm van de gevechtsvlieger al om haar schouder, vatte zijn hand de hare en zweefden ze weg over de dansvloer.

Adembenemend klassiek dansten ze, ook al was hun kleding volslagen absurd. Dat zeiden later een verpleegkundige en een operatieassistente, types waaronder Carry's oude schoolvriendinnen Carolien en Trix schuilgingen. Met die twee was ze op de reünie gearriveerd en met hen had ze in de groep gekostumeerde oud-schoolgenoten gestaan.

‘Omdat ik volgens de spelregels niet mag vragen wie je bent, vraag ik maar waar je woont,’ zei Carry vanachter haar stralend-blij, domme masker. ‘Ikzelf woon in Midden-Frankrijk, tegen de Dordogne aan. En ik kom elk jaar in juni voor vakantie naar Nederland, ook voor familiebezoek. Mijn pied-à-terre is dan een flatje aan de kust.’

‘Zo...?’ klonk het vanachter het masker.

Scherend langs een stel dansers bewogen ze in volle vaart diagonaal over de dansvloer.

‘Je houdt het liever geheimzinnig tot aan het demasqué?’ vroeg ze.

Er kwam geen antwoord. Met kortere passen keerden ze en schoten ze een seconde later weer de ruimte in. ‘Wat kun jij dansen!’ riep Carry uit.

‘Jij ook,’ klonk het nu. ‘Het gaat moeiteloos. Super.’

Zijn stem was plezierig en zijn uitspraak beschaafd. Maar welke schooljongen was hij geweest? Hij was langer dan zij en maakte een krachtige indruk, maar dat zei niets en zijn stem vanzelfsprekend al helemaal niet. Hoe kon ze vijfendertig jaar na hun schooltijd verder nog herkenning vinden? Moest ze om te weten wie deze geweldige danseur was echt wachten tot het demasqué?

‘Zullen we de spelregels aan onze laars lappen en stiekem alvast een tipje van de sluier oplichten?’ stelde ze met een lach voor toen het orkestje een nummer beëindigde. ‘Wie ben je achter dat stomme masker met... wat is dat eigenlijk voor een ding?’ Ze tikte tegen een soort slurf langs zijn hals.

‘Zal de zuurstofslang moeten verbeelden,’ zei hij.

Ze lachten, en de muziek zette weer in.

‘Zeg je het echt niet?’ vroeg Carry nog snel.

‘Je bent een beetje benieuwd?’

‘Ja, dat ben ik. En dat komt omdat ik het gevoel heb dat jij wel weet wie ik ben...’

‘Achter mijn masker knipoog ik...’ antwoordde hij. ‘Maar laten we nu alleen dansen! Het lijkt eeuwen geleden dat ik dat deed. Want wanneer dansen mensen van onze leeftijd nog? We converseren, barbecueën, staan keurig met een glas jus d’orange in de hand op recepties. Maar jezelf loslaten en dansen alsof de toekomst oneindig is... Kom...!’

Voor ze kon antwoorden dat hij de kunst dan toch bepaald niet verleerd was, lag zijn arm weer om haar heen en wervelden ze weg met de muziek mee, zomaar een bocht om. Ze schoten langs de rand van de dansvloer waar tafeltjes en stoelen stonden. Het maakte Carry aan het lachen en het was dat de dans alles van haar vroeg, anders had ze telkens weer willen uitroepen wat ze dacht, zelfs iets onbenulligs als dat het geweldig was dat haar strakke uniformrokje niet van de stugge stof van vijfendertig jaar geleden gemaakt was maar van superelastische, die meegaf met haar bewegingen.

Weg dansten ze, weg van de toga, weg ook van verpleegster en operatieassistente, van drie politieagenten, een diepzeeduiker en twee in stofjassen gehulde veeartsen met grove stethoscopen, op rubberlaarzen.

Weg opeens ook van het orkest, van de bar en uiteindelijk zelfs van de zaal toen ze in de halfduistere garderobe raakten en lachend tussen de rekken met jassen tot stilstand kwamen.

Hij bleef haar vasthouden. ‘Nog even,’ zei hij, ‘want weet je, ik had ook als ridder verkleed hierheen kunnen komen. Ik had je destijds willen ontvoeren om te voorkomen dat je ouders je meenamen naar Frankrijk. Ik voelde me Romeo, hoopte dat jij Julia werd. We zouden trouwen in Gretna Green. Je was voor mij het leukste meisje uit de klas met je lange haren en je fiere houding... En je giechelde nooit, weet je dat? Ik herkende je meteen toen je naast die verpleegster binnenkwam, de manier waarop je loopt is onveranderd, en net als toen zong het in me rond: “Carry is er, Carry is er, man, wie had dat ooit gedacht?” En nu moet ik weg, Carry. Ik werd al voor de muziek begon weggeroepen en dat is maar goed ook, het is vijfendertig jaar later. Er lig-

gen levens tussen. Geen idee wie we zijn geworden, hoe je denkt en leeft en hoe je situatie is... Maar dank je voor deze dans, ik zal hem niet vergeten.'

Zijn armen sloten zich om haar heen en trokken haar heel even tegen zich aan. Zijn masker met dat malle ding eraan botste tegen het hare in wat een zoen leek, en weg was hij door een van de dubbele deuren achter hem. Overrompeld zag ze vanachter haar dom lachende masker nog een flits van zijn pilotenlaarzen.

Carry stond nog minutenlang in die garderobe. Toen week de betovering en bleven er bijzondere gedachten achter. Het kan dus, dacht ze. Magnolia heeft gelijk, er komt weer iets wat in staat is je volslagen te verrassen. Iets wat je vanuit het niets vervult met blijdschap, wat je gelijk al heerlijk vindt en waarin je je zonder meer zou laten wegvoeren. Sterker, iets wat maakt dat het je niets kan schelen als je erin ten onder gaat.

Het hoeft helemaal niet meteen weer de liefde te zijn. Het is de verrassing, en een soort van trots dat je speciaal bent. Wat een geweldige ervaring om te weten dat ik voor

iemand bijzonder geweest ben!

Dit is het dus wat Magnolia bedoelt met een met licht en energie gevulde ruimte. Het was geen gezwets zoals ik vond. Het is waar, het lijkt of ik nu pas echt zin krijg in dit feest, wie weet gebeuren er nog meer leuke en gekke dingen.

Door het flauwe licht boven de spiegelwand weerspiegelde haar blauwe stewardessenpakje en glom het te felle roze van haar masker op. Ze trok het ding van haar gezicht en keek. Ze was herkend, niet aan haar duidelijk zichtbare jukbeenderen, maar aan haar houding, haar fiere manier van lopen. Giechelde ze nooit? Echt?

Ze schoof het masker terug en keek naar de deuren waardoorheen ze deze garderobe binnengedanst moesten zijn.

Wie was hij geweest?

Wie van de aanwezigen konden dat weten?

Toen ze zich weer bij haar groepje in de zaal voegde hield het orkest pauze. Toch bleven de feestgangers even luid als daarvoor praten, roepen en lachen. Al die veertigers en vijftigers waren voor even weer pubers op de middelbare school.

Of had iedereen gespannen verwachtingen,

deden ze er daarom een schepje bovenop? Want wie zou je terugzien? Waren er oude liefdes bij? Wat was er van iedereen geworden? Hoeveel succes hadden de anderen, waren ze rijk of juist niet, en hoe deden hun kinderen het?

Daarbij was die hele maskerade natuurlijk belachelijk, ook al verschool menigeen zich er waarschijnlijk maar al te graag achter. Die maskers waren door de reüniecommissie gewoon met een kwantumkorting betrokken van een groothandel in feestartikelen. Behalve de domme blondjes waren er voor vrouwen nog twee soorten, beide met op elke knalrode wang drie belachelijk grote sproeten. Voor de mannen was er meer keus geweest, maar toch liepen er veel meer duivelskoppen en varkenswangen rond dan uitgestreken gezichten met uilenbril en snor. Een enkeling slechts had zelf een masker gekocht of misschien zelfs gemaakt.

Maar om nu zo hilarisch te doen..., had Carry gedacht voor ze ten dans gevraagd was. Of doen we alsof? Gedragen we ons zo opgewonden om de stemming erin te krijgen? Want zelf was ze ook om niet humorloos en saai te lijken flink gaan grappen en lachen

achter haar masker, ook bijvoorbeeld toen de gevechtspiloot tegenover haar in de kring voor het dansen begon vroeg of zij dan na school stewardess had willen worden.

‘Ja, ja, maar natuurlijk is daar niets van terechtgekomen, dat snap je,’ had ze uitgeroepen of het de beste grap van de wereld was.

Nu liep ze terug naar Carolien en Trix die met hun bolle sproetenwangen boven hun verpleegsters- en operatietenues op de uitkijk stonden. ‘Jullie weten vast wie er vroeger gevechtspiloot had willen worden...’ zei Carry meteen. ‘Ik heb zelf natuurlijk geen idee... Was hij indertijd ook op de reünie aanwezig die jullie bedacht hadden als eindexamenstunt? Toen zijn jullie toch om je te onderscheiden van de rest van de school allemaal verkleed gekomen in de outfit van je toekomstige beroep?’

Het hele eindexamenjaar en dus ook dat feest had Carry niet op hun school meegeemaakt. In de voorafgaande zomervakantie was ze met haar ouders en broer naar Frankrijk verhuisd. Een volslagen andere wereld was het waarin ze terecht was gekomen. Op een enkele brief aan Trix of Carolien na had ze geen contact met klasgenoten meer onderhou-